

[Søren Olesen.]

Når der skal være dette tilknytningsforhold, kan man vanskeligt tænke sig, det kan være helt rigtigt, at — som man har eksempler på — hjemmesygeplejersker er blevet afskediget uden nogen som helst grund. Man må imidlertid indrømme, at der er et forhold, der kan volde visse vanskeligheder. Man kan jo ikke med hensyn til hjemmesygeplejerskerne differentiere arbejdet på samme måde som på hospitalerne. En hjemmesygeplejerske skal kunne gå ind i alle hjem og kunne gøre det på en sådan måde, at hun udfylder alle krav og alt behov på dette område, og det kan naturligvis være en vanskelig opgave. Jeg tror imidlertid, at hvor befolkningen stadig har styret på dette område, vil der også kunne findes en løsning, således at de sygeplejersker, der virkelig udretter et godt arbejde, heller ikke vil blive ladt i stikken og ikke uberettiget vil blive afskediget.

Jeg skal ikke ellers komme ind på enkeltheder; det drejer sig jo her om et forhold, som netop egner sig til at gøres til genstand for et udvalgsarbejde. Så kan vi drøfte forslaget nærmere, når det kommer tilbage fra udvalget og vi ser, hvilke oplysninger man dér har fået, og hvilke resultater man dér er kommet til.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Må jeg takke samtlige ordførere for deres anbefaling af det foreliggende lovforslag og for deres tilsagn om at ville fremme denne lovgivning.

Det er rigtigt, som det er anført, at betænkningen, der har været grundlag for udarbejdelsen af dette forslag, blev afgivet for et par år siden. Jeg har dog ikke ment i den tid, jeg har haft med indenrigsministeriet at gøre, at tidspunktet har været egnet til at fremkomme med dette lovforslag før nu, og jeg lægger slet ikke skjul på, at en af årsagerne hertil har været, at jeg først ville se, hvordan det gik med folkepensionen.

Det er rigtigt, at der i den betænkning, man henviser til, er fremsat synspunkter også fra flertallet, som jeg ikke har kunnet optage i lovforslaget. Det er også anført her, at man måske bedre havde kunnet organisere en fornuftig hjemmesygepleje, hvis man havde sat den i forbindelse med

sygehusene, og jeg er for så vidt ikke uenig i disse tanker, jeg mener blot ikke, at tidspunktet nu er inde dertil. Jeg er derimod ikke sikker på, om ikke tiden fremefter vil give disse betragtninger ret, men tiden er i hvert fald efter min opfattelse ikke inde til at tage dette skridt nu.

Når forslaget har fået den udformning, det har, er det for det første, fordi jeg gerne vil erkende, at det arbejde, der gennem de mange år, sygeplejeforeningerne har eksisteret — det er som nævnt her 80 år — er udført fra privat side, har været et stort arbejde. Forslaget er formet sådan, at nu kan en sygeplejeforening fortsætte, og kommunen kan tage arbejdet op, d. v. s. der er rig lejlighed for kommunerne i de kommende år til at prøve, hvad der kan stå sig fremefter. Det bliver kommunernes opgave at finde ud af dette. Der er plads for nye former og ønsker, lad så tiden vise os, hvad det mest hensigtsmæssige er fremefter. Jeg er ikke i tvivl om, at det skal nok vise sig gennem årene, hvad der er rationelt, hvis vi blot fastholder den form for refusion, som indeholdes i lovforslaget. Det, det drejer sig om, er, at man finder frem til den rigtige organisering.

Jeg vil gerne, ligesom flere af ordførerne har gjort, takke de hjemmesygeplejersker, der har arbejdet så uegennyttigt gennem disse mange år og været til så stor gavn for samfundet, for vi kan vist hurtigt blive enige om, at det, de har fået for deres arbejde, har været mindre, end dette arbejde var værd. Nu er situationen imidlertid den, at der i dette lovforslag ligger en forpligtelse for kommunerne til at oprette disse hjemmesygeplejeordninger; det står dem altså nu ikke mere frit for, om de vil have en sådan ordning eller ikke. Så må sygeplejerskerne gennem deres sammenslutning selv prøve at få skabt sådanne løn- og arbejdsvilkår, som de ønsker, ligesom alle andre må. Det kan ikke være statens opgave, og det kan heller ikke være kommunernes opgave, det må være sygeplejerskernes opgave på dette felt at skabe, hvad der er rimeligt.

Det ærede medlem fru Ellen Poulsen syntes, at sygekassernes 2 kr.s bidrag var for lille, og det kunne man måske tale om. Men jeg vil blot gøre opmærksom